

си по този парлив въпрос, караше сърцето ѝ да бие лудо, но той ѝ обръна толкова внимание, колкото на камъните на зида, върху който стоеше облегнат, прекарвайки обаче бялата си ръка, чийто нокти отразяваха златото на залеза, връз косите си, разделени с тънка бяла пътечка от страни, като ги рошеше, сякаш да покаже, че са естествено лъскави.

— И после, защо си без жилетка? Да не си я загубил? Ризата ти прилича на женска блуза.

Козима мълчеше, чувствайки се унижена и оскърбена заради него, ала изпита живо злорадство когато той протегна вестника и чукна с него няколко пъти нахалната си братовчедка по главата; ала работата не свърши с това; когато Ленеда, с малък котешки скок се опита да го дръпне за косите, той я улови за ръката, завъртя я като въртележка, бутна я да тича стремглаво надолу по стръмната пътека. Тя пишеше като сойка, ала той не се смееше, напротив, дори стискаше с известна жестокост зъбите си и продължаваше да развява вестника, сякаш му беше много горещо. Козима стоеше там като примряла и би предпочела да не присъствува на тази сцена, защото идолът ѝ бе доста загубил от недостижимостта си; но ако той се бе отнесъл така грубо с нея, както с братовчедката си, това щеше да я направи страхотно щастлива. Все пак, въпреки равнодушието си, той се държеше към нея с най-голямо уважение; не само това, но тя имаше впечатление, че урокът, даден на Ленеда, беше в нейна чест, за да не бъде унижен в нейните очи. Във всеки случай тя облекчително въздъхна, когато той се отдалечи с леко кимване, без да обръща внимание на писъците на братовчедката си.

Ала тя трябваше да го срещне още веднъж, при по-щастливи, неочаквани, почти приказни обстоятелства. Над малкия градец, който бе разположен шестотин метра над морското равнище, на върха на планината Ортубене, заградена с гори от зелен дъб и гранитни скали, недалеч от имота